

[Finansministeren]

lering af dagpenge og efterløn vil som bekendt blive taget op igen i forbindelse med finansloven for 1988 i december, men jeg vil godt allerede nu tilkendegive, at regeringen er imod en genindførelse af den automatiske regulering. I finanslovsforslaget for 1988 har vi som bekendt foreslået en regulering på 3,6 pct. pr. 1. juli 1988.

Folke- og førtidspensionerne har som bekendt gennem hele perioden opretholdt den fulde dyrtidsregulering og blev yderligere hævet ved velstandsreguleringen i foråret. Dette at blive reguleret efter dyrtidsreguleringen betyder eksempelvis, at man her pr. 1. oktober har fået to dyrtidsportioner.

Regeringens ældrepakke betyder herudover væsentlige forbedringer for de ældre. Dels afhjælpes samspilsproblemet, som er noget afgørende, og som jeg også forstår Socialdemokratiet lægger megen vægt på, dels laves systemet med lommepege til plejehjemsbeboere om. Det er noget, der ud fra et menneskeligt synspunkt spiller en væsentlig rolle.

Derfor er svaret på det område meget klart, at regeringen ikke finder, at der er realøkonomiske muligheder for større forøgelse af indkomstoverførsler end de forbedringer, der allerede er gennemført eller er på vej.

Socialdemokratiet hævder ganske vist, at deres forslag også indebærer tilstrækkelige finansieringsmuligheder for de foreslåede udgiftsstigninger. Det mener vi imidlertid ikke er korrekt. Det er nemlig ikke nok, at der findes indtægtskilder, som sikrer den bogholderimæssige ligevægt.

Jeg vil godt sige, at det er en ønskeposition for en finansminister, at oppositionen er blevet så optaget af den bogholderimæssige ligevægt. Det hilser jeg med glæde, og det skal jeg ikke skose nogen som helst for, tværtimod. Det er ikke så tit, man er i den situation. Det afgørende i denne situation er imidlertid, hvad det er for nogle typer penge, vi taler om.

Det, der til syvende og sidst spiller en rolle, er, at vi skal undgå en forværring af betalingsbalancen, og der er ingen tvivl om, at en gennemførelse af Socialdemokratiets samlede forslag vil føre til en forværring af betalingsbalancen. Det skyldes, at Socialdemokratiets forslag til forøgelse af statens indtægter næsten udelukkende består af forslag, som kun har begrænsede virkninger på det indenland-

ské forbrug, mens merudgiftsforslagene har fuld efterspørgselseffekt. Forslaget vil derfor efter regeringens opfattelse modvirke de positive effekter af regeringens konkurrenceevneforbedrende initiativer.

Hertil kommer, at Socialdemokratiets finansieringsforslag af andre årsager må betragtes som unacceptable. Hvis vi tager forslaget om omsætningsafgift på obligationer og pantebreve, så skal jeg bare nævne det, der allerede ofte har været fremme i debatten, at det fører til en højere rente og til et mindre effektivt obligationsmarked.

Lad mig til slut sige, at på trods af de uenigheder, der måtte være om en række enkeltpunkter, så er det min opfattelse, at vi på en række vigtige områder – især om konkurrenceevnen, om erhvervspolitikken, om uddannelses- og arbejdsmarkedspolitikken – kan nå til enighed med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Det vil være af kolossal stor betydning at opnå bred politisk enighed om så væsentlige dele af den økonomiske politik. Det vil også skabe grundlag for åbne og fordomsfrie trepartsforhandlinger.

Den ligevægt, der nu er skabt i de offentlige finanser, giver os nogle muligheder, som vi ikke ellers ville have haft. De muligheder skal vi alene bruge til at styrke konkurrenceevnen. Det er det, der vil forbedre betalingsbalancen, og det er det, der vil give en øget beskæftigelse, og det vil vel at mærke være en varig fremgang i beskæftigelsen. Og det er en varig fremgang i beskæftigelsen, som efter regeringens opfattelse er fundamentet for en socialt ansvarlig økonomisk politik.

Det er naturligvis med stor tilfredshed, jeg har bemærket, at Socialdemokratiets nye formand, hr. Svend Auken, ved flere lejligheder har erkendt behovet for en ansvarlig finanspolitik. Jeg har sådan set den samme kommentar som til diskussionen om den bogholderimæssige ligevægt: det er meget afgørende. Det håber jeg også at Socialdemokratiet vil huske i de kommende forhandlinger.

Vi skal nemlig ikke nu med den ene hånd forbedre konkurrenceevnen – produktion og beskæftigelse i den private sektor – og så med den anden øge de offentlige udgifter og underskuddet på betalingsbalancen. Det er, hvad jeg ville kalde en kortsigtet og forkert politik.